

Édesanyám a származástól fogva egy igazi márkinő. A szülei francia nemesek. Visszamenőleg az őseink igen gazdagok és tehetősek voltak, de mára sajnos nem sok maradt a gazdagságból. Egy kevés hagyatéka maradt anyámnak, abból éltünk, meg persze apám keresetéből, miután anya idejekorán a fejébe vette, hogy ő nem dolgozhat. Az szégyent hozna a család női tagjaira, akik sohasem dolgoztak. Apám nem egyszer fel is háborodott ezen, mégis hogy gondolta ezt, hogy egyedül kell keresnie. Anyám erre csak annyit felelt: Comment? Én egy márkinő vagyok. Nem várhatod el, hogy dolgozzak. Az non-sense lenne. De apám hajthatatlan volt, és addig vitázott velem, amíg legalább azt elérte, hogy franciát tanítson magán diákoknak. Ebbe is csak azért ment bele, mert rájött, hogy még több emberen gyakorolhatja hatalmát, nem csak a családján, akiket eddig is kordában tartott.

Apám nem nemes, és ezt gyakran a fejéhez vágta a márkinő. Szabályosan visszaélt vele. Pedig szereti. Budapesten ismerkedtek meg a Szépművészeti Múzeumban, ahol Van Gogh és más francia festők képei voltak kiállítva. Ő szemelte ki, de hagyta, hogy apu udvaroljon neki. Régen pont azt mondta, hogy az egyszerűsége miatt szereti. Anyámat alaposan kitanították még kislánykorában, Párizsban, ahol a szüleivel éltek és ahova vissza akart költözni, de apa nem engedte. Miután házasság volt, anyunak nem volt sok beleszólása, és a szüleinek sem, akik csak átmenetileg éltek Magyarországon, és magukkal akarták vinni a lányukat, de erről ugye lekéstek. Azt hiszem, anya néha haragszik emiatt egy kicsit, hogy itt kellett maradnunk. A hazai szünidő alatt, minden nyáron internátusba járatott kint Párizsban. Nagyon utáltam a sok sznob francia lánykát. Merveilleux, parfumé, mignon, Je t'aime, doux, passionnant. Undorom volt tőlük, sose tudtam szívből megkedvelni őket, amit igyekeztem eltitkolni anyám és nagyszüleim elől. Egyedül apu tudja, hogy a magyarokat sokkalta jobban kedvelem, és otthon is szívesebben beszélek magyarul. Csak anyámmal kötelező franciául. Túl sokat várt el tőlem, és amíg nem lettem tizenhat éves, alig hagyott élni. Ezért is jó, hogy diákokat vállalt, mert így egy fokkal kevésbé szabhatta meg hova mehetek, kikkel lehetek, mikorra érjek haza, és nem zavarta, ha nem mindenből vittem haza ötöst, csak négyest.

Anyá, megérkezett a tanítványod. Szóltam be neki nem egyszer a kedvére kialakított francia stílusú házban, azon is belül a személyes budoárjába, ahol mindennap egy órát tölt a napi rituáléval, hogy előkészítse a legszebb ruháját, kisminkelje, beparfümözze magát és besüsse a haját. Alapból hullámos hajunk van, de szereti apróra begöndöríteni és feltornyozni. Merci boku. Mondja édesen, aztán sátáni hangon rám förmed: Mondtam már, hogy ne hívj anyának! Madame, kislányom, madame, ezt ne feleltesd el! Még egy ilyen és megvonom a havi apanázsodat! Ezekről az éles váltásaitól, mindig sokkot kapok. Aztán észrevette, hogy a frászt hozta rám, és odasietett hozzám, hogy a rúzsos szájával agyon csókolgasson. Excusi Moi galambom, ne haragudj, de tudod, mennyire utálom, ha anyának szólítasz. Az öregít... hát öregnek látszom én? Mikor a korát vagy külsejét firtatta, kötelességtudóan azt kellett felelnünk apámmal, amit hallani akart, különben kiverte a második világháborút, és napokig nem állt velünk szóba. Nem mintha mama csúnya lett volna, vagy ilyesmi, sőt, korához képest igen jól tartotta magát, akárcsak Madonna. De néha csak megjelent rajta egy-egy nevető ránc vagy szarkaláb a sima, hófehér, erős arcán. Dehogyan any... madame. Gyönyörű és fiatal vagy, mint mindig. Imádta hallgatni, ha szépségét vagy tudását dicsértük. Ilyenkor olyan volt, mint a reggeli harmatban fürdő cinege. Jaj de kis cucci vagy, te mindig hízelelgesz. A jól bevált forgatókönyv: Megdicsérem, aztán szégyenlősen, pirong, mint egy szűzkislány, majd letol, hogy ne túlozzak, aztán persze csak bezsebeli azt az elismerést. Utána megkérdezte, hogy fest. A legtöbbször

valami színes, néha már rikító, elképesztően cifra és drága holmikat vesz fel. Illatozás mániája dettó ugyanez, és kötelezően, csak és kizárólag eredeti francia parfümököt használ. Aztán mindig valami elegáns, csinos arany ékszert aggat magára. Az arany a kedvence. Él hal az aranyért. Egy kis arany reményében akár képes volt magyarul is beszélgetni apámmal. Ám ha kevesebb, akkor is csak valami briliáns, csillogó drágakő jöhet szóba, és olyankor fenemód elvetemült arca tud lenni, mikor kézhez kap egy ilyen csecsebecsét.

Miután meggyőződött arról, hogy tökéletes, már rohant is az áldozataihoz. Szó se róla, mama az egyik legkiválóbb tanár, akit valaha is láttam, viszont ezzel együtt a legborzalmasabb is. Csakis lány tanítványai voltak, de azokkal néha úgy bánt, mintha a saját gyermekei lennének. Úgy tanította nekik a nyelvet, hogy közben etikettet és protokollt oktatott. Ha valamit ismételt elrontottak, sokat bénáznak, de ha elkövették a legfőbb bűnt, hogy nem figyeltek rá, akkor azt kegyetlenül megtorolta. Nem ordított velük, hanem egyszerűen virágnyelven lehordta őket. Remélem tudod, hogy senki sem fog elvenni téged, ha még egy ilyen csekélységre sem tudsz odafigyelni. Tudta hova kell taposni az emberben ahhoz, hogy észtvészajtó fájdalmat okozzon. Egyszerűen különös tehetsége van az ilyesmihez, és ha rossz napja volt, vagy rosszul bántak vele, bosszúálló fúriaként hidegvérrel revansot vesz. Gyakran mondtuk neki apával, inkább kémnek, vagy vallatónak kellett volna mennie.

Képzeld csak el reggelente, ahogy ült a konyhában, kortyolgatta a feketéjét két cukorral, két ujjával összecsippente a csésze fülét, kisujja pedig elállt a csészétől, mint egy igazi dámának. Nem markol. Nem fog. Épp csak hozzáér. Közben hosszú szipkáján keresztül szívta a cigarettáját, körbe füstfelhőket fújt, amitől úgy fest a hajnali fényben, mint a Végzet Asszonya. Mit csinálsz? Hová mész? Ugye tudod, hogy ma nem mehetsz sehova. Ma szépen itthon maradsz velem, és elkísérsz vásárolni. Nem érdekel, hogy programod volt. Ki nem állhatom azt a barátnődet. Mondtam már, hogy ne barátkozz vele. Milyen fiú? Szó sem lehet róla, ide nem hozhatsz semmilyen fiút! Mióta van fiúd? Hol szedted össze? Neked nem lehet, nem engedtem meg! Hozz nekem egy pohár vizet. Add ide a noteszomat. Hozd ide a kék kardigánomat. Olyan vagy, mint az apád. Nem mondtam, hogy olvashatsz! Nézzél rám, ha hozzád beszélek, megértetted?! Mi ez a ruha rajtad? Hogy nézel ki?! Jól van, akkor vasárnap nem mész sehova, amiért így viselkedtél! Majd a szobádban szépen elgondolkodhatsz azon, hogyan is szólj hozzám!

Állandóan megfigyelt, kikérdezett, keresztbe tett. Szabályokat állított, és diktált és dirigált. Megfojtott. Megszabta az életemet. Mindenbe beleszólt. Nem ismeri sem a kérlek, sem a légy szíves szót. Parancsolgatott. A szolgájának hitt. Utáltam. Csoda hát, hogy tizennyolc évesen egyetlen egy szó nélkül kiköltöztem abba az országba, amit szívből gyűlöl, Németországba? Ráadásul egy némethez mentem hozzá. Ez számára szintiszta érvágás. Tizennyolc évig szolgáltam a márkinőt. Legalábbis amióta képes volt nekem parancsokat osztogatni, amiket teljesíteni tudtam. Osztogassa őket ezentúl apámnak. Én felszívódtam az elpárologtam az életéből, mint a színes cigarettafüstjei. Au revoir.